

Cánh Phượng Xưa

<http://www.vietthuong.com/Truyen/canhphuongxua.html>

Trưa mùa hè thật là nắng gắt, một lũ khách nghèo trên chiếc xe đạp đang khổ sở băng trên con đường đất đỏ, mình mẩy ướt đầm mồ hôi. Anh dừng lại quán nước mát bên đường, thì ra là bác Năm. Đã bao tháng ngày qua đi, mọi vật đều đã đổi thay, nhất là ngôi trường nằm trước mặt cũng đã thay đổi quá nhiều. Riêng bác Năm tuy đã già và yếu hơn trước nhiều, nhưng vẫn bán nước mát kiếm sống qua ngày.

Bốn năm trước, Hoàng còn là một thư sinh nghèo, sáng đi học chiều đi đồng kiếm bát cơm củ mì cho ba mẹ và các em. Hoàng là con cả trong gia đình, tuy hai vai gánh nặng, nhưng Hoàng luôn luôn chăm chỉ học hành. Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc cậu thanh niên tên Hoàng đã đem lòng yêu mến một cô bé cùng lớp.

Nga là lớp phó học tập ở tổ của Hoàng, họ đến với nhau trong sự rung động ban đầu thật ngây thơ, hồn nhiên nhưng rất đậm thắm. Tuy thế, họ đều giúp nhau vượt qua gian khổ khó khăn trước mắt, cùng nhau tiến xa trên con đường học hành với một tương lai đầy hứa hẹn. Ngày ngày, họ gặp nhau trong học đường, chỉ qua ánh mắt, cử chỉ cũng làm cho nhau cảm thấy vui hơn, có khi mơ mộng đến quên nghe giảng bài. Sau những giờ học, họ thường cùng nhau ngồi dưới bóng mát của cây phượng trong sân trường, cùng nhau ôn bài, cùng nhau chia sẻ niềm vui nỗi buồn cho nhau nghe. Cuộc tình nào lại không hò hẹn, mộng mơ và thề hứa, họ đã khắc tên nhau trên cây phượng này.

Nga: Lòng người ta sẽ mãi mãi thắm như cái bông phượng này nè. (Nga nũng nịu nói)

Hoàng: Nga à! chúng ta sẽ mãi mãi như hai cái tên được khắc trên nhánh cây phượng này, không hề thay đổi nhé Nga?

Họ nhìn nhau âu ếm bằng những ánh mắt chan chứa niềm tin và hạnh phúc.

Rồi mùa hè năm đó, khi tất cả các thí sinh đang rộn ràng nôn nóng cho kỳ thi đại học gần kề, vừa nôn nức nhộn nhịp, vừa lo âu buồn chán, vì mai đây mỗi người một ngả, không biết bao giờ mới lại được cùng nhau quây quần trên cái sân trường thân yêu bé nhỏ này.

Nhưng...cái người buồn nhất vẫn là Hoàng và Nga, họ không phải chỉ xa nhau cái mùa hè này thôi, trái lại, họ không biết bao giờ mới gặp lại nhau nữa. Cuộc sống khó khăn thúc đẩy gia đình Hoàng di chuyển vào trong Nam, Nơi mà người ta cho là dễ kiếm sống hơn. Vì ba mẹ, và vì tương lai cho các em, Hoàng phải ra đi bỏ lại sau lưng một người tình bé nhỏ và một tương lai đầy hứa hẹn.

Hoàng buồn bã dựa mình vào thân cây phượng, vô tình làm làm cho những cánh hoa phượng tỉnh giấc, nên rũ xuống sân trường vài cánh phượng đỏ thắm. Hoàng đã ép chúng vào trong cuốn lưu bút của Nga.

"Nga!!! Thấm thoát thế là đã hết 3 năm trung học rồi đấy nhỉ, tuy thật là ngắn ngủi nhưng mình đã cho nhau biết bao nhiêu kỷ niệm và an ủi. Hôm nay, vì cuộc sống, Hoàng phải xa nơi này, xa mái trường thân quen đã chôn dấu bao nhiêu là kỷ niệm của riêng hai chúng mình. Hoàng càng nặng lòng hơn khi phải Nga, người yêu bé nhỏ đã gắn bó bên nhau bao tháng ngày. Nga! hãy can đảm lên, hãy vui tươi như nhánh phượng này, ngày nào phượng còn thắm, thì tình chúng mình còn đậm đà và Hoàng hứa sẽ quay về..."

Nga, xin tạm biệt...

Hoàng

Bốn năm tưởng chừng như thoáng qua trong Hoàng, nghe bác Năm nói: "Ngày đó, có cô bé cứ chiều đến thì ngồi dưới gốc phượng đầu hiên, suy nghĩ, rồi buồn, đôi khi mỉm cười, rồi bặt rợn ghi ghi chép chép

cái gì đó, rồi lại lo nhặt những hoa phượng ép vào trong sách. Nhưng hai năm nay đã không còn thấy cô bé đó quay lại đây nữa...."

Hoàng chết lặng đi cả nửa tâm hồn khi nghe bác Năm nói đến đây. Đúng, hai năm trước Nga đã không còn là một cô bé ngây thơ hồn nhiên với mối tình trong sáng ngây thơ tuổi học trò nữa. Nàng nay đã là vợ của người ta, một bác sĩ trẻ tuổi có tài...nghĩ đến đây Hoàng mới thấy tủi cho cái thân mình, một anh thầy giáo lương không đủ sống qua ngày thì nói gì đến chuyện tương lai.

Cây phượng năm xưa cũng đã già cằn cỗi, vỏ cây cũng đã nứt nẻ, làm cho tên của họ rạn nứt và không còn nằm gần nhau như trước nữa.

Hoàng chợt giật mình, nghe mặn trên môi, thì ra là cánh lệ đã rơi trên đôi má Hoàng, Hoàng bỗng thấy lạnh giữa một khung trời đầy nắng